

неговата безкрайна панорама, видѣна отъ върховетъ имъ, на неговитъ величествени Родопи; на Марица, на улицитъ му. И, позволете ми, да се впусна въ нѣкои подробности.

Азъ се изкачихъ по стрѣмния калдаръмъ на Джамбазъ-тепе и отидохъ на върха, за да погледна малката желта кжщица, която ми даде гостоприемство една година, когато Пловдивъ бѣше столица на южна България. Уви! азъ намѣрихъ само пепелището на тая желта кжщица: тя бѣ отдавна изгорѣла заедно съ старата си, тиха стопанка. Помня добръ тая восъчноцвѣтна, винаги облѣчена въ черно гъркиня. Тя често ме навѣстваше въ стаичката ми, очудена, че ме гледа все наведенъ надъ хартиитъ. Богъ да я прости. Тя ме наричаше „Палеосъ антропосъ“, сир. „староврѣмски човѣкъ“, понеже, макаръ и младъ, бѣгахъ отъ веселбитъ на веселия тогава Пловдивъ и прѣкарвахъ врѣмето си въ писане. Въ тая скромна стаичка азъ написахъ, може би, най-доброто си нѣщо: „Епопеята на забравенитъ“.

Ходихъ да посѣтя и моята, по-послѣ съградена скромна кжщица при Орта-мезаръ, принадлежаща другиму сега. Първѣцна ме непозната госпожа-българка, квартирантка. Тя се очуди отъ това появяване на непознатъ човѣкъ и ме попита студено: „Кого търсите?“. Когато се назовахъ и ѝ обадихъ благочестивото си желание, което ме водѣше тамъ, тя привѣтливо ме покани въ стаята — въ стаята на майка ми! — угости ме съ вишнево сладко и накара едно отъ дѣцата си да издекламира една мое стихотворение. Каква топлота ме лѣхна отъ тамъ! Надникнахъ въ моята стаичка-кабинетъ, дѣто въображението ме носи изъ вълшебния свѣтъ на „Царството на самодивитъ“. И стори ми се, че пакъ виждамъ тамъ седналъ Величкова, мой ежедневенъ гостъ, съ неговото блѣдо, умно, съ черна брадичка лице, озарено отъ блѣстящъ погледъ. Излѣзохъ на балкончето срѣщу тогавашната градска градина, подъ старитъ брѣстове на която се разхождаше пловдивския хай-лайфъ подъ звуковетъ на „Шуми Марица“ Колко пѣти съмъ гледалъ отъ това балконче величавата бѣлобрада фигура на Алеко Богориди, като се разхожда уединенъ изъ алеитъ на конашката градина!

Потърсихъ близката нѣкога тамъ, но вече изчезнала, македонска крѣча „Марково колѣно“. Трѣбва мнозина да я помнятъ отъ васъ. Тамъ, при чаткането на чашитъ, се кроеше